

Onbevangingheid

De onbevangingheid van een kind, wat moet het heerlijk zijn. Iedere dag voelt als nieuw. Spelen, ontdekken, vallen en weer opstaan. Dat is waar de wereld om draait. Zorgen bestaan niet. Tenzij het misselijk willen eten aan een volle zak snoep - wat niet mag van papa en mama - hieronder valt. Het leven op deze leeftijd is een gegeven. Je staat op en je gaat naar bed. De dag zelf heeft maar een doel: spelen met vriendjes en vriendinnetjes. Zaken als leven en dood bestaan niet.

Als twintiger ben je een stuk wijzer, althans dat denk je. Je weet ondertussen dat het geld niet aan een boom groeit en dat het leven niet oneindig is. Iets *weten* wil niet zeggen dat je er ook *bewust* van bent. Deze kinderen (begin twintigers zijn nog kinderen, al vinden ze dat zelf niet) hebben hun handen vol aan zichzelf. Wie ze willen zijn en wat ze willen bereiken. Zaken als leven en dood horen hier ook niet thuis. En dat is maar goed ook.

Als vijftiger ben je je wel degelijk bewust dat die laatste dag eens komt. Vaak zijn het je ouders, al redelijk op leeftijd, die je hieraan herinneren. Waar het ene hart in de nacht vredig besluit ermee te stoppen, besluit het andere hart – ondanks alle lichamelijk oplopende problemen - te blijven kloppen tot het bittere eind. En dan heb ik het nog niet over goede vrienden en andere familieleden die op deze leeftijd plots te maken krijgen met de meest ingrijpende gezondheidsproblemen.

Als dertiger (zoals ik) en veertiger hang je er een beetje tussenin. Als het leven mee zit behoor je tot die groep gelukkige personen die aardig carrière maakt, al dan niet met man / vrouw / kind. Zaken als ziekte en dood zijn je nog altijd bespaard gebleven. Hooguit dat je 'via via' ermee bent geconfronteerd. Ver genoeg om bespaard te blijven van heftige emoties.

Tot voor kort behoorde ik tot deze groep gelukkige personen. Nog steeds overigens hoor, maar voor even ben ik met mijn neus op de feiten gedrukt. Het leven is geen gegeven. Hoe hard je ook werkt, je best doet, je inzet voor anderen. Het leven laat zich niet leiden. En dan totaal onverwacht komen die gezondheidsproblemen ineens heel dichtbij.

Belleman

Najaar 2014

Zoals ik al zei is het in mijn geval, gelukkig, met een sisser afgelopen. Het heeft wel mijn ogen geopend. Wat ik altijd al heb geweten, daar ben ik me nu van bewust geworden. Dat hoort bij het volwassen worden, kun je zeggen. Klopt. Maar die onbevangenheid had ook wel iets.

Steffie Bom

